

e x p o s i t i o l .

művészek

műtermek

művek

B o r s o s M i h á l y f o t o g r á f i á i

Gerzson Pál

Gerzson Pál

Gerzson Pál

Született Hirden,
1931. január 25-én
Tanulmányait a Magyar
Képzőművészeti Főiskolán
végezte 1949 és 1953 között

Fontos egyéni kiállításai
1967 Ernst Múzeum, Budapest
1976 Múcsarnok, Budapest
1984 Ernst Múzeum, Budapest
1996 Szombathelyi Képtár,
Szombathely

Fontos csoportkiállítások
1958–1966 Fiatal Képzőművészek
Stúdiója éves kiállításai,
Ernst Múzeum, Budapest
1968-tól Országos Akvarell
Biennálék, Eger
1970 Festészeti fesztivál,
Cagnes-sur-Mer
1977 Festészet '77, Múcsarnok,
Budapest
1997 Magyar Szalon, Múcsarnok,
Budapest

Gerzson Pál műveinek mindig a való világ a kiindulópontja. Akkor is az volt, amikor a hatvanas évek első felében lassú, óvatos mozdulatokkal megkezdte az elszakadást a főiskolán, mesterei tanácsai nyomán és szellemétől körülvetten elsajátított festői szemlélettől, és az elvontabb világok felé fordította figyelmét. És az maradt munkálkodásának későbbi szakaszaiban is, amikor az elvont formák, a zenei csengésű ritmusok és a finom színharmóniák alkotójaként tette ismertté a nevét.

Gerzson Pál ugyanis minden művéhez egy sajátos, meditatív jellegű megfigyeléssorozattal fog hozzá. Szinte magába issza a látványt, mielőtt a kész kompozíciókon megrögzítené. Tanúk rá azok a két-három tenyérnyi kis képei – *Szigligeti napló* a közös címe valamennyinek –, amelyeken először dolgozza fel térbeli és színbeli élményeit. Ezekből születnek meg ugyanis azok a nagyméretű munkák, amelyek az életmű fővonulatát alkotják.

Ezek a festmények már kevésbé kapaszkodnak az elindító élményhez. Inkább a színek és a formák ritmusainak a nyelvét beszélik, elegáns lendületű befoglaló alakzatok rendezik el rajtuk a képsíkot, és tagolják már-már miróinak mondható eleganciával a teret. Csakhogy van itt még valami, ami miatt Gerzson munkái nem egyszerűen látványok elvont átiratai. Az ő művein a nagy színritmusoknak eleven belső világuk van – és éppen ez az, ami híven őrzi az eredeti élmény formai és színbeli ritmusait. Méghozzá olyan erővel, ami egyszerűen kizárja, hogy bármi ott nem levőt bele találjon látni a szemlélő a gerzsoni kompozícióba. Hiszen Szigliget van ott, és a Balaton – a szőlők, a gyümölcsösök, az erdők zöldje, a párában feloldódó fények ragyogása, hív átiratban.

A Föld